

عنوان مقاله:

مسال؟ تشبه و علل اطلاق واژ؟ «شبه خوانی» به تعزیه

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای نمایشی و موسیقی، دوره 2، شماره 39 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمد رضا خاکی - استادیار گروه کارگردانی، دانشگاه تربیت مدرس

فرهاد مهندس پور - استادیار گروه کارگردانی، دانشگاه تربیت مدرس

علی قلی پور - دانشجوی کارشناسی ارشد کارگردانی، دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

«تشبه» یکی از مفاهیم بحث انگیز در فرایند نمایشی شدن وقایع کربلا است. این مفهوم با در نظر داشتن پیشینه ای که در علم کلام، عرفان و به خصوص فقه دارد، از سه بعد در تعزیه شایان توجه و قابل بررسی است: ۱- تشبه، پیوند عمیقی با نهادن نام «شبه خوانی» بر تعزیه دارد. ۲- تشبه به امامان (ع)؛ تشبه به کفار و دشمنان ائمه و تشبه مردان به زنان؛ از مسائل مناقشه برانگیز فقهی هستند که شاهد حضور آنها در تعزیه نیز هستیم. ۳- اهمیت مسال؟ تشبه نزد فقها، منجر به صدور فتاوی گوناگون از سوی آنها می شود. این فتاوی از سوی دیگر، تاثیر آشکاری نیز بر شیو؟ شبه خوانی دارند. هدف این مقاله، بررسی سه مورد فوق با توجه به دانش و فرهنگی بومی است که هم شبه خوانی و هم مفهوم تشبه بر آمده از آن است. پس رویکرد مقال؟ حاضر در نقط؟ مقابل آن رویکردهایی قرار خواهد گرفت که تعزیه را با قراردادهای تئاتر و درام غربی فهم و تحلیل می کنند. یکی از این مفاهیم که با آن تعزیه را بررسی می کنند، واژ؟ یونانی «میمسیس» است. این مقاله نشان می دهد که چرا این مفهوم در شناخت تعزیه کارایی ندارند و نمی توان با اتکا به آن تحقق تشبه در تعزیه را فهم کرد.

کلمات کلیدی:

تشبه، تعزیه، شبه، شبه خوانی، فتوی، فقه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1774841>

